

הלו^אכות סכה סי^בן תרבות

ביורוּס ומוֹסְפִּים

אכן, לגבי סקר הנקרה קיינעס, שאיתו עשר מנסורי עז אלא מקרים, וכן לאגי מחלוקת העשויה מענפים, כתוב הגיריש אלישיב (שם סי' סב) שברורים הם לסייע, ובטעם החילוק ביאר (אשרי האיש שם) שהרי אין עושים מקרים תקורת בית, מה שאין כן מקרים.

[משנה ב ס' ק לב]

שָׁפָא נַשְׁקֵפֶשׂ קָהָן לְשִׁכְבָּה⁽¹⁾.

(1) אך אם החתמוו במחלוקת של אדם [העומרת לסיוכן] לשביבה בלבד דעתו, כתוב בספר מקראי קדוש (סובות ח"א סי' ט) שלא העשתה על ידי בר בכל המקבל טועאה, כיון שאין אדם אסור דבר שאיןו שלם.

[משנה ב ס' ק כב]

אוינו פועל באטען פחות מאפרקעה טפחחים⁽²⁾ וכור, דמי לבי קבילה⁽³⁾ וכור, ואפשר דריש לנו לתקפיר שלא להעפיך בקדר הקפקבל טמאה⁽⁴⁾ שמא בכו לא פסק בז' ב' ו' וכו', ממש רלא שיכת שפכך קבוס⁽⁵⁾ וכו', וכן, אגן קידצ'ב⁽⁶⁾ או שעאן לו שאר בקרים, קוקא לו ראנדר לתקפיך פסקן בקדר הקפקבל טמאה⁽⁷⁾.

(2) ואף שעאן מנייני שיהיה בסולם רוחב ארבעה טפחים במקום אחד, כתוב החזויא (אותה סי' קמג' ס' ק) שיחוק שמדורב בשמניהם פסולה היא לסיוכן, והוסוף שאף אם רובה דרכו של המחלוקת בעולם אין עשוות לשביבה, יש לחוש שמא המחלוקת שקנה העשתה במקומות שעווים אותן אותה לשביבה.

(3) והעיר החזויא (שם), שלבואה אין הנקבים בירכי הסולם משמשים כבית קובל לשביבות, שחרוי אף אם היז הנקבים מפושעים מעבר לעבר היז השביבות עומדות בהוגן, ולמן לא משומש שהנקבים סוגרים ממד אחיד חם מוקברים את השביבות, ובנקבים מפושעים מבואר בעיהץ (ס' ק מ) שהסולם אין נחשב כבית קובל, ומה בך שתנקבים אינם מפושעים ויש גב לירכיהם והרעל על כל פנים השביבות אין צרכות לבית קובל זה. ותריר, שכין שלמעשה יש לירכיהם גב נחשב כבית קובל, ובפרט שלפעמים מטלעלים את הסולם על ציד, והוא השביבות מתנוונת ונשענות על גב הירכיהם.

(4) אכן, אם הסקר עומד אף בלא הדבר המქבל טועאה, ולא נתנו את המעמיד שם אלא לסתפת חיזוק, כתוב החזויא (שם סי' ב ד' ו' וכן, ראה גם אරחות רבנו ח' ב' עט' ו' טט') שעאן בך היסחן לעניין ימעיד רבעמיד, ומסתבר שהוא דידן לעניין המעמיד של הסקר עצמה שהרי מבואר בחזויא שם שעאן חילוק ביןיהם וירושה הסוכה לתחילה. אכן, דעת הגיריש קרליין (חוט שני סוכות המქבל טועאה, שעאן לעשות בן לתחילה, מבואר במשמעות להלן (ס' ק מה)). ולמענה מאייד, כשהעיר החזויא או רשותו, שהאותן שמוטר לסך במחלוקת זו הוא על ידי שייחתך אותה, וכל חטבה תהיה רחבה פחות מרבעה טפחים, טוב יותר שרזרה חבה פחות משלשה טפחים. עוד כרבב (קובץ תשובה שם), שאם החותם שמחביר את הסקר בדבר העץ עשוים מן הפסול לסיוכן, מחשך ממעמיד את הסקר בדף היסחן טמאה, שעאן לעשות בן לתחילה, במשמעות להלן, במשמעות להתחילה (ס' ק מה).

ואם באחת מפיקות הסוכה עומדת קנה או דופן שאינו מגיע לסקה, והצicho על גביו דבר המქבל טועאה שmag'ער עד הסקר כדי להחויקו בגובה שלא יגע בפינה זו, הסתפק הגיריש קינבסקי (קהלות יעקב סוכה סי' יז אות א) אם נשחט הדבר כמעמיד, כיון שהסקה היה עמיד אף בלא הדבר הפסול לסיוכן, ולא ניתן שם אלא למטרת האגהה בלבד.

ולענין הרבקת קצה הסקר בדרכן כדי להעמיד, כתוב בשווית שבת הלוי (ח' סי' קל) שמותר מן הדין, שאף על פי שהרבב הפסול לסיוכן מים אין הוא נשחט כמעמיד, משום שאינו ניכר והוא בטל המשך במילואים עמוד 64

[משנה ב ס' ק טו]
שְׁקַטָּא עֲזַרְתָּא לְשִׁכְבָּה וּמַקְפֵּלָה טַקְמָא⁽⁸⁾, ומחלוקת שנעשרה לשם שכיבה, אף לא נגמרת מלאכתה, כתוב בשווית מנוח יצחק (ח' סי' ק) שאם יאמרו את מלאכתה לשם שכיבת ניכר, נחשב הדבר בשינוי מעשה, ומותר לסקר בה.

בתב בספר מקראי קודש (סובות ח' סי' טו) שלכאורה מחלוקת טומאת מודרך, ופסולה לסיוכן [מודרךן, כאמור, כאמור בפמג' (משבז' סי' א) לענן דבר הנכמא טומאת מודרך].
ואף מחלוקת שאיתה ראוי לשביבה אלא רק לכורך בה סchorה, בתבו העrok השלחן (ס' י) והමקראי קדש (שם) שנחשבת בכלי קיבול, ומחלוקת טועאה, ולפייך פסולה לסיוכן.

[משנה ב ס' ק יח]
הַרְיָה בָּאַלְוָה עֲשָׂאָה בְּעַצְמָוֹ לְשִׁכְבָּה⁽⁹⁾ וּבָרָה, גַּם־כֵן אֵין מַסְכָּנִין בְּמַ'וָּה) וְאֵם בָּמְקוּם שְׁמַיִּצְרָים אֶת המחלוקת היא מיזיידת לשביבה [בגון בארצות המורח]. אך במקומות בו מסכימים בה אין משתמשים בה אלא לשביבה, דעת הגיריש קרליין (חוט שני סוכות עט' רדי) שמיימר פסולה היא לסיוכן, והוסוף שאף אם רובה דרכו של המחלוקת פסולה היא לשביבה, יש לחוש שמא המחלוקת שקנה העשתה במקומות שעווים אותן אותה לשביבה.

(10) ומחלוקת העשויה מנסורי עז דיקט' דקים אמורים זה לה על ידי חותם, כתוב הגיריש אלישיב (קובץ תשיבות ח' סי' סג) שאף אם אינה עשויה לשביבה אלא לסיוכן, מימ' יש חשש בסיכון בה מוחמות שאף שעאן המטרים עבטים היא דומה לנסר רחוב אבעעה עפחים, מפני שמנוחים בסכנות וזה לה בקניות, ומובהר במג'א (ס' תרכז סי' ק ו' ושי' תרלב סי' א) שטירם המונחים בסכנות וקbulletים יחד במספרים מחשבים ננסר רחוב ארבעה טפחים, הפסול לסיוכן, במובואר בשווי להלן (ס' י), ומה שנכנים גשים ורך המחלוקת, בתב שם שזה לא גורם שאימה נחשבת נסר, אלא דיא ננסר רחוב ששה בו נקבים שפסול לסיוכן נראה מה שכתוב להלן (ס' ק מה). ולמענה הורה אשרי איש ח'ג פס' א' שאו א' שהאותן שמוטר לסך במחלוקת זו הוא על ידי שייחתך אותה, וכל חטבה תהיה רחבה פחות מרבעה טפחים, מארבעה טפחים, טוב יותר שרזרה חבה פחות משלשה טפחים. עוד כרבב (קובץ תשובה שם), שאם החותם שמחביר את הסקר בדף העץ עשוים מן הפסול לסיוכן, מחשך ממעמיד את הסקר בדף היסחן טמאה, שעאן לעשות בן לתחילה, במשמעות להלן, במשמעות להתחילה, כתוב העותה שבשווית שבת הלוי (ח' סי' עד, וח' סי' צד) בתב שעאן מהותר שמתהנים מתקפלים, ולפייך אינים דומים לנסר אחד וזה רחוב, וכן כתוב העותה אושברך (ספר השובה פסקים והערות מודם להתחמייר במחלוקת מיניטרים דקים, בז' שעאן הרור לעשות מודם תקירה, מהות שמתהנים מתקפלים, ולפייך אינים דומים לנסר אחד וזה רחוב, וכן כתוב העותה שמתהנים מתקפלים, ולפייך אינים דומים לתCKERה. והוסוף בשווית שבת הלוי (ח' סי' סמ') שעאן חSSH מעמיד מהמתהנת הוחשכ, בז' שהטירם שמדדים ברוח אף בללא החותם, אלא שיש להקפיד שהוזו במחלוקת מעת מנד חותם, כדי שייחיה ברור שאינם בכלל ימעמיד' כלל. והחסוך (קובץ מובית לי ח' סי' גג), שבמקומות שההורחות מונוחות, יש לדוחות קריש על גבי המחלוקת כדי שתעמדו על גבי השובה בלבד עורת החותם זוראה מה שכתובנו להלן (ס' ק כב). ומימ' למשועה כתוב בשווית שבת הלוי (ח' סי' טט') שאינו רוחצה להקשיר לסקר במחלוקת זו, מהות שלא הודה לסקר בן, ושחש שעאן יביאו לסקר במחלוקת דומה לו שלא היה בשורה לפיכך

מילואים

הלוּכָות סְבָה סִימָן תְּרַכֶּת

המשך מעמוד קודם

(2) ואף שלא שיר במעיות טיכור בעפר, כתוב הפתחה זוטא (ס"ק ב') שהמוכר לחייב פסל טיכור בעפר מושום שיש נפקא מינה למזה שכתבו הריבאי (סוכה יב, א) והרין (שם ז, ב' במדפי הריבי דיה מותני) שסתוכה שיש על גבר משבה פטללה מפני שהמעובה עשרה מעפר, וכן מבואר בפסקת הגראי' בגין זוראה שרת תורה לשמה (ס"י קעח). וראה בספר בית השואבה (מן חראוי ללבך אוות ב') שישיר טיכור על ידי גשי עפר, או על ידי חתיכות של לביט העשויות מעפר, ללא הפסול של מן גורן ויקב.

וכן לגבי צמחים שעלו על מים ללא ימקה מקריע כל, דעת הגראי' אלישיב (אשר האיש היא פכיד את א') שאפשר לסקר מהם, וכן כתוב בשיטת מהוז אלחו (ס"י בה אותן ה) על פי סברת הנשمة אדם היכל, שהיה אף נדול מטש מהשבט מן גורן ויקב והוא כן אין ציריך שימללו מן הארץ.

(משנ"ב ס"ק ז)
והוא פרין עפר פקס(2).

הלוּכָות סְבָה סִימָן תְּרַכֶּת

המשך מעמוד 176

קלד) נחלק עליון, בין שאף בעיפוי זהב ניבר לכל שהצבעו איינו אלא ציפויו, וכן כתוב בשווית הדאל לך' שלמהו (שם) שאין הדבר תהسب בשינוי בסcker. והגראוי אוחזרבך כתוב (עירית מנוחת החוץ) כי מים בשרים חותם, אך אם אין ניכרים העצים מוחמות החוץ, מים בשרים חותם, (א), שאף אם אין ניכרים העצים מוחמות החוץ, מים בשרים חותם (ב) ולסקר בסכך העבוע בעכבר, כתוב בשווית מהורייא הלוי (איטיגנא, חיב סי' ה) שיש להכשרו, שכן נחשב שנשתנו העצים על ידי העבע וגל ידיו בר' אינן גראים ביחסול קרע. וכן כתוב בשווית האלך לך' שלמה טמונהה, מה שאין כן בעניהם נוצפים, שכן ראה באילו טיכר דבר המכלל הטומאה, בין שאין כל עניהם שהצבעו אותו אלא ציטו. המשום טיכר פטול, כיוון שזרומה הדור לפרטת סדין מתחת הטיכר כדי לנאותה שכשה, מבואר בשוויע להלן (ס"יט), שהרי אף כאן העבע גורם נדי לסקר, ואף דעת ההוריא (טפר הדרוסה מלואים לפיז' אורה) שמותר לסקר בעוג והגראוי קנטסלי (ארחות רבבו חיב עמי רוח) שמותר לסקר בעוג אכן, לעניין סכך המועופה זהב, כתוב מהורייא להל (שם) שפטול, בין שנשתנו העצים על ידי העיפוי ואינם גראים ביחסול קרע, מה שאין כן בסכך צבע שעודיעו ראה כיין, ובשותת מהזה אברהם (אויה סי'

שנשברו כל, ולא הזכיר שבשעת חרתק מותר, וראה מה שבתבתו שם. (משנ"ב ס"ק יב)
ומקצי' באלו אין מבדוקי קרע עלי. (7) ולסקר הצעבע בעכבר, כתוב בשווית מהורייא הלוי (איטיגנא, חיב סי' ה) שיש להכשרו, שכן נחשב שנשתנו העצים על ידי העבע וגל ידיו בר' אינן גראים ביחסול קרע. וכן כתוב בשווית האלך לך' שלמה משום טיכר פטול, כיוון שזרומה הדור לפרטת סדין מתחת הטיכר כדי לנאותה שכשה, מבואר בשוויע להלן (ס"יט), שהרי אף כאן העבע גורם נדי לסקר, ואף דעת ההוריא (טפר הדרוסה מלואים לפיז' אורה) שמותר לסקר בעוג והגראוי קנטסלי (ארחות רבבו חיב עמי רוח) שמותר לסקר בעוג אכן, לעניין סכך המועופה זהב, כתוב מהורייא להל (שם) שפטול, בין שנשתנו העצים על ידי העיפוי ואינם גראים ביחסול קרע, מה שאין כן בסכך צבע שעודיעו ראה כיין, ובשותת מהזה אברהם (אויה סי'

הלוּכָות סְבָה סִימָן תְּרַכֶּת

המשך מעמוד פט

ולהעמיד טיכר על גבר ובר גול, כתוב בבחיל ל�מן (ס"י חילז' סי' דיה ואם) שיתכן שפטול את הסוכה אף בדיעבד, שאילו פטול גזול. חמור יותר מאשר פסולות.

(15) ולהעמיד את הטיכר על קורות עץ שלא הונמו לשם צל והגן קורות של פרגולה ובורוז, דעת דגרצי קרלץ (חוט שני שם) שמוותה בין שחזרוון במועד הזה הוא יטבר ב', ואם באמת ינעה את קורות העץ בתורת סכה, יהו בשורת לטיכר.

לע"ז, וכן משום שאין אפשרה לסקר בו Zusim שמיים יתכן שיש מקום להתחילת להימנע מותה. וכי זוßen מודיקט [העשרה מנדרין עץ וקיטם המחוורדים ייחור על ידי דבקם] דעת האגראי קרלץ (חוט שני סוכות עמי ריב) שמותר להעמיד את הטיכר על גבה, משום טעמים אלה. אך, לגבי עץ סדרוניין או סיבית' העשויה מהחוורדים קטנה על עץ דבוקות זיה ובלא הריך אין להם צורת דופן כלל]. הסתפק שם אותן ב' שפוא ש ב' חישך מושם מעמיד.

(16) ואף אם יש ברולים בתרוך הכלול, כתוב ההוריא (אויה סי' קמנ' ס"ק ב') שמותר להעמיד את הטיכר על גביו להתחילת, בין שעיקר הכלול עשו מאבני ועפר וטיט, וגם הבהיר איננו נראה, וגם הכלול עומד מעצמו ללא החרבלים. וכן כל דבר שלא שכיה שטככים ב', כתוב בבחיל ל�מן (ס"י תרל סי' דיה כל') שמותר לחזיר לחזיר בתרוך הכלול.

וכן לחזיר אבן על גבי הטיכר כדו' שלא מעף ברוח, כתוב בשורת שבט הלי (חוט סי' קל), וחזי סי' צ'ה) שמוותה, בין שאין חשש שיטען אונשים ולחסום שנותר לטיכר בת, ולפיכך לא גורר שלא להעמיד בת, מכובאר ברץ (סוכה י, א מדפי הריבי) וכחוי' הריבאי (שם בא, ב' דיה וזה) נשdat פקורי וברוי המשגבי באנן, ואינו דומה לדברים המכובלים טומאה שנירו שלא להעמיד בהם, בין שאין דועג כל כך לאנשים שפטולים הם לטיכר. מארה, דעת הגרין קרלץ (חוט שני

ולהעמיד את הטיכר בדור שפטול לסיינך אך איט מקובל טומאה, כתוב המשנ"ב לעיל (ס"י תרבח ס"ק ז) שאסור לנחתילה לאפילה הוא מין הבשר לסקר רק שפטול מזרן מוחורה, והזאת מה שבמנבו שם, וכן כתוב בבחיל ל�מן (ס"י תרל סי' דיה כל') וכן כתוב ההוריא אויערבך (ס"פ הרטה פסיקת' העמיד' (סוכה כא, ב) שdone אשר מותר לנטר טיכר על גביו אילן ועל גביו כולהו אונבים, אך על פי שפטולם איננו מושום שמוקבלים טומאה, וראה במנairo שט' כב, ב' דיה זה שכטב, שיתכן שחותט שנותר לטיכר טיכר על גביו אילן הוא מפני שלא נאסר להעמיד בשאר הדברים הפטולים לטיכון, אלא רק בדור המכובל טומאה [ראה בשווית מהורייל ייסקן (חביבים סי' נ) שכטב שמותר לנתה להעמיד את הטיכר בדור שפטול לטיכון אך אינו מקבל טומאה].

מילואים הלבות בפה סיון רבת המשך מעמוד קודם

דבר המקבל טומאה, דעת החזיר (ארחות רבנו חי' ע' ריח) שאינו צריך לחזור ולascal בסוגה אחרת. וכן מי שהולך לבית חמי, וטcka סוכתו עומד על ידו דבר הפטול לטלובין, דעת הגראיין קרליין (חוט שני סוכות ע' רט) שמותר לו לאכול שט.

ומשום כך מי שמקפיד על דין ים מעורר, ובוגל שיש לו קושי מיטומי רוחה להקל בדרכו, דעת הגראיין קרליין (שם) שאינו צריך תורת נדרים כיון שעלה דעת בן החמיה, שבמוקם שיקשה עליוikel בדברה.

סוכות ע' רט שאסור להניח אבן על גבי הסכך כדי להעמידה שאינה דומה לבתול אבני. 17) משמעו שאם כבר העמיד את הסכך על גבי דבר המקבל טומאה אתו צירק לסטור אותו וכן משמע מהחוי אדם (כלל קמו סיל) שכתב כלשון זו), וכן מפורש בשיעור הורב (טי'ג), וכן צירק הבבורי יעקב (טי' גלשון סי' ד). [זראה ארחות רבנן חי' עט רט] בשם החזיר. 18) וכן מי שאבל בלילה הראשון בסוכה שהסכך שלה עמד על ידי

הלבות בפה סיון רבת המשך מעמוד 178

(ויריד סי' קטע נא דיה רעין בט') כתוב בשבע שווית וערter יצחק (טי' טר) לענין מה שעשה את סוכתו סמוך לאילן מאכל, ואחד מענפיו נתה על הסוכחה ופותל אותה, שנותר לקוטרו מושם שהוא צורך מצות, וגם משום שאינו קותץ את כל האילן אלא ורק את ענפי. 24)

24) ואם קותץ לשם סוכוך, אך בדעתו לאכול את הפירות לאחר החג בתב החזיר (אויח' סי' קנו על סי' זה ר' ר' סוכח) שנראה שהחידות מענפרות עם האוכל, בין שלא בטלה מילשוש לאוכלו לעלם.

[משנ'ב סי' ק לא]

ק'ם שגתקטו מן קתקוואה²⁵⁾ וכו', על הקש תורה [ד'וטה²⁶⁾. 25) והחוירא כתב (אויח' סי' קנו על סי' זה ר' ר' ובקצראן) שבברורים המפורשים במשנה שהיד שלחמת היא בשער מושם [ראיה מס' שקצין פ'יא מג' לבבי ענבים ותרמים, ובחוירא שם לבי חאניס], לא התבונן הממאי להחמיר להחשייב את כל הגבעול כה, ועל כן כתוב שבשלביהם אין להחמיר, בין שמנפושר במשנה (עוקץ שם) שהוד שלין היא בשערו שלשה טבחות.

26) ואיך שມיבורר במשנה (עוקץ שם מיז) שאין לך למאל הקטן מטול, כתוב החזירא (שם דיה כתב) של'בריה ריש יד אף בונה, ולמעשה, כתוב מהיות נחשכת במשנה המכטול מחותות יירות, בין שאין האוכל מהיר לחריגות הנשארים, ומפני ספק זה יש להקל לסכך רצונו שיימשו לחריגות הנשארים, ובפרט שכך לא נאזרו גיגרים, ובפרט בחן, בין שיש להניח שברוב השבילים שרש לא נאזרו גיגרים, ובפרט שכсидות השבילים ארומות יותר משלשה טבחות, יש לצוף את השיעור העורף על שלשה טבחות לרשות אין בהן אוכל כלל, ובכך יהווה דבר הסכך מדבר שאינו מקבל טומאה.

[משנ'ב סי' ק ב']
ואיך קצרים לסייע²⁷⁾, תינוקים מצטרכיהם עם הקסלה²⁸⁾. 23) ועוד שאסור לקצוץ עץ מאכל, מבואר בכך (בבא קמא צא, ב) וכן נפסק ללחכה ברמביים (פי' מחל' מלכים ח'יח), כתבו בשווי בית יצחק (ו'יא סי' קמב' אותן ב) ובשותה דובב מישרים (ח'יא סי' קלד' אותן ב) בשם החפנס ייפות (דברים פ' שופטים ר' ר' כי, פ' ב' פסוק ט') שעבור מזות סוכה מorth, מבואר בפסק בונחיה (ח' ט) שקצצו עץ זית בשביל סוכה, ומשום שקצוץ זו נעשתה עבר מorth לא דרך החחתה, וכן מבואר בשווי שאלות יעבץ²⁹⁾ (ח'יא סי' ט) שנותר לקצוץ אילן עbor דבר מorth, וכן כתוב בשווי דברי חיים (ח'יב ר'יד סי' נ) בשבי הפרי והואר (סי' כח סי' ב').

ולענין קציצה ענק אחד מעץ מאכל, כתוב המשנה למלך (פי' מחל' איסורי מוותה ה'ג ד'יח ר' ר' שחרוב) שמותר אך שלא לירור מorth, ושאין איסור אלא בקציצה עץ שלב, אך לא בקציצה ענבים בלבד. ובשותה בית יצחק (שם) כתוב שמסכרא אין נראה כן, כיון שלמעשה משחית עף המגדל פירות, אך בשווי הר צבי (אויח' ר' ר' כי) תירץ שכן שחניתה מתחפשת לשאר הענבים, אין קציצה ענק אשר נחשכת בחשתה גמורה. אכן, להלכה כתוב הגוריש³⁰⁾ לאלישיב (קובל' השיבות ר'יב סי' מ) שעדעת ר' ר' הפסוקים דיא שקציצה ענק מאייל אסורה ולא לזרוק מוצאה).

אכן למעשה, כתוב בשווי הר צבי (שם) שאף שיש להקל לענין קציצה ענבים לסכך מן הדין, גם משום שקרצחים לצורך מorth, וגם משום שאין קציצים אלא את הענבים, מירם למעשה יש למור למכרי ללקצצם, ולפרש שאינו רוחה שיטה את דמעהו בשליחותנו. ההורכי תשובה

הלבות בפה סיון רבת המשך מעמוד 182

הרין צריך שתהייה הרופן השניה שבעה טבחות ממש שלא על ידי לבוד.

[משנ'ב סי' ק ז]

ר'הינו קניין בפה מאוקצע רוחות³¹⁾ וכו', ושלמות³²⁾.

8) אמנם, החזירא (אויח' סי' עה סי' יב) הקשה על זה, שהרי אין צריך בסוכה וזון בריאות כלל, ואיך תיפסל הסוכה כשמוקפת קנים משלש רוחות ואין חסר בה אלא קנים ברוח הריביעית, וכבר הקשה בין הבית מادر (באך) ותירוץ בשווי שבט הלוי (ח'יט סי' קם אותן א) שבין

שבעה טבחות, וזהו נחשכת כדופן השלישית, ורק פסל' המוחשי בת הדופן באיל מתחארבת לא נאמר אלא על הדופן השלישית [שליך מספק בה טפח, בין שהוא מתחארבת]. אכן לענין סוכה קענה שרוחבה שבעה טבחות, כתוב (שם סי' ייא) שלענתה תוס' (סוכה טו, ב ד'יח בפהות) הרופן של ארבעה טבחות העומדת בירוחק פחות משלשה טבחות נחשכת כדופן חסינה של הסוכה, ואם כן יש בסוכה זו שתי דפנות זו אצל זו, ואני צריך להניח ברוח השלישית דופן שלמה, אלא די בדופן עפ' בירוחוק פחות משלשה טבחות ומזההן שבקעה הרוחה השניה] בחרות הפתחה [נקן נקט הבבורי יעקב (טי' ט) להלכה], ולדעת

הלבות בבה סימן תרכט

באור הוללה 178

סלים על הaga גרי לאגד (ט) על פניו. והגה (א) ואפלוי לתמיחו על סוף (ט) לאחראינו אסורה, והוא סדרן משל פאה, גבן פסל וכפה (כח) שמקובלין טמאת מרקע (פוחורי): ח (כ) מלחרט כלונגשות הסכה במיס��ות של ברזל או לקשרם של בבלאות (פריש), חתיכות של בגדים בולויים (ט) ואין מסביבן שבעם מקבלים טקה (ט) אין גביזא: ט יכל (ט) בניי אלבים (ט) מקבלים טמאה (ט) ואין מסביבן בחם: י ענפי תנאה ובקם תנאים זומרות וביהם ענבים, (ל) אם פסלה מרקה על האכל מסביבן בהם ואם לאו אין מסביבן בכם: ואם גאנט לאל, יש (ו) לדרים (לא) תורת אלן ללבול טמאה, ואיריך שייחה בפסלה כדי לבטול האכל ותודה, ואם גאנט לסקוין או אין ליטים תנור אכל, וארכנטא, הם מטרפים עם כפסלה לבטול האכל. ואם גאנט לאל גאנט עלייהם לסקואה, אין כמפעשה מהויה קידות מתורתם אכל עד שעינשה בכם מעשה שנבר שרוצה אותם: יא' מקבclin בפינוג'ו' יב (לב) זקף בירקות שטמתקין ליש, (לו) ארכעלפי שפנסולים לפסך מנגני שמקבלים טماء, אין דינם כסוך פסיל (לו) לפטל בארכעה טפחים. (לה) אלא באורח חשיבי לפטל בשלשה; ואם אין דרכם ליבש, דינם

ט קומת גוף
נ דרגה טם יי'
ס שם גנטא
ע שם גרא
פ איריך וארכנטא
ק פנטא זר וגאנט
ש בענין כל כד
בחשויה צורה
וופר ארכנתא
בעם יו, ויאר
זחאש סאנז
ק פאנט דומאל
וקורז טצי'
ווזאר זונקס

באור היטוב

גונה שאב שב פתחת תחת הכית, ענן ט': (ט) על גביו.inan מאחדין סנק בקרר טקפל טמאה פנא לאפק בו, ואין טעמילין על כל אלבים, מושם דלא שכית טישין בכם, ויש נזקנות להצמיד גרים מנת פשע ובודה טסידות היא, ר' ג'... ושם ז' עזלה רמוך לנטידי בדרכן רקט בקפל אקטו, ומה שאסוד בצלם קני

משנה ברורה

(ט)iol אין לאגד ערוץ. ענן בדורכיהם עננה העתקין האריא באורן רמקשט בשיטה אלה לאגד בון, וביתתקבולד הוה וקאפל טמאה, ומילא ברדא יש להחמיר שלא לשבך על גביון, (ו) ומלשלבן בסלומות של עגולות, או סלם של אבוס ההונן על עשייתו, ומיטוא שם למאכל בהינה, ברדא ביחתקבולד גמור הוא ימן התורה טמאין, (ט) אבן בישין להטלאם גקבום וחליבות קליעין שאין מקבילין טמאה אף מדרבנן: (ט) וויש שטמחיין אף גונת אסורה. גם זה (ט) בכל מטעם החאה, (ט) ומלאך זה, עלי-בל-פנויים סכך פסיל הו: (כח) שאקובלין טמאת מקרים. רוצה לומר, שראויין לאכל, ואפלוי כן עזושים שענדי לא נטמא עדרון. (ט) ודע, רק קליל-יען קרחוב הגזת ורואה יתתיה עלייו ובר. (ט) יש אמרות שמקבל טמאה מילבנטן, רזמי לבית-תקבולד, ועלין אין לדניש גונא ומורה על משך ינטנו לאגדין (ט) או פתת הסכה להטעיד ספקה, ואפלוי נטברן: ח (כ) לנטר וכו' במשקרים של ברזל. זה נטר (ט) לבלו על עלקא, אפלוי למאן דאטור להעמדת הסכך בדרכן בקפל טמאה, פירן שאין סוגה הסכך על המטמינים אלא שמזוקה בהם להכלונסאות בבלאות או בחבלים של פשתה, ואין היכרנגי דליך ראי להר לתחלה. בין קשור הסכך עצמו בדרכן בקפל טמאה (ז) מאכל ארט, דאלו מאכל בהינה אין מקבל טמאה: (כח) מקבリン טמאה וכו'. ואפלוי (ט) אם לא הקשרו עדין, פסילון: (ט) ואין מסביבן בכם. וכל בשם שאין נאלץ להונאת גוון כי אם לריח וטמאה וכדודהה, פסילין בהן (ט) לאבון, גבעוני-יעקב הוכחים רכמין לאכל חשוב, רהרי איתא לעיל ביטין ורב דורך עלייו פיר האדמה: ג (ט) אם פסלה מטבח על האכל וכו'. רין וה הוא קליל ובדר פרט, דהינא, אם גאנט לאכל, הידים מאטרים הקאכל, ואם גאנט לפסיקין, וכדר' קפה: (לא) תורת אלן, מן סדר אין הידים נאירה אבל רק עד שלשה טפחים. אבל מני שיש דודה שטמחיות לאכל ארכעלפי שגדלות הרבה, שבת הפקודינגים שיז ללחמי ולאסר בכל יוזת אפלג גודלות הרבה. ולפי זה יש לנויה של לאלה לכבישון של הובאה קדם עזחותו מן הហואחא. והגה הפקודינגים פסוק קצח אפלו אחר שזחבטו, ובכורדיניג'וק מושיג עלייו ומסכים להט' יי' לבני עיר ייח דשרי, ומכל קרים צריף לזרה, דשכית הווא שערנן נשאר מעת קבואה בשבלים אפלו אחר שרשות תיטת הפסילה⁽²¹⁾, וכדר' קפה: (לא) תורת אלן ואילו רק עד שלשה טפחים, אם יש בהשראת משלשה טפחים ומוהם מהם (ובכורה יעקב ההן). ונראה דקשות של מין שלין מעוצרין גמיל, אם רוצה לפסך בדבן וкус של קבואה, טוב שיסירור קשיש של מינון דמיה ורדו רשות דוחין, וכן נרין דמיה נרין דבבון, דמיה נרין גיד אינן בגאל ורק עד שלשה טפחים, אם יש בהשראת משלשה טפחים אין להחמיר אותו אחר שזחבטו: יב (לב) ספק בירקות וכו'. רוצה לומר, באירה טקומות שאמיהרין ליבש בתרוץ שבצח ימי השג ולבפל (ט) געלאן והאגבולין וויאר אויר: (ט) ארכעלפי שפנסולים לפסך וכו'. רהפעיר זה ארכער בירקות שראוים לאכללה יפסיסיים לפסך בהם, ומזה אטניא ורכבל זה אין חל עליהם שם פסיל אחור, זאת אמרנן הכא: (לו) לפטל בארכעה טפחים. פטבאל ביטין תרלב דסכך פסול פוטל באמצע בארכעה טפחים, ואיריך פוטל פין באמצע ביןמן קצ' אויר חשיבי וכו'. הינו אפלו קדם

באור הלבכת

וין בפוריגדים סוף החלות סכה בסיכון לרוגם שטמיגום בהן משים גורת פקודה (ואני יודע מה שנקה גורת גבעה באוקום שאין מינגו לאגד בנה) ופכל מוקום הורזה לאגד על דעתו אך לא בתרמאלור בדנאי אין ללחמת גדר, בפרט דהיא רק מילא דרבנן בעלה לבל עלה חיכא הינעשות סבון, כמו שכתב בברכורייעקב, אפילו בדיקות שפנוי לפסך קאן כל המשנה הצעות,

שער האין

(ט) ב"ח ופאנ-ארכטט: (ט) מגן-ארכטט: וארכטט לא אסר למחילה רק קשווים מעבר לעבר, אכל בשאיינו גקוב כל והשליבות הם קקועין כל הוכחים, גם לירחה פטר למחילה, עק שם, ומפצח בטהריז וטמיינדים, וכן מכח בבראו קאנראם, וכן שטט בטהר זדררו: (ט) סדי, ומבל לא-טהר זעבון הפל לא-טהר זדררו: (ט) כן משמע בבראו קאנראם ושא'ו: (ט) פוקים: (ט) גרכטיניג'אל פורי א-דרדים⁽²²⁾: (ט) רבינו ננית, וכן נט בעז'ה פטנרטה, אז יטאר סטבען זטט וויאר קארא בעה:

תלבות בפה סימן תרכט

ביאורים ותוספים

והמשנ"ב שיש להקל במעמיד דמעמיד, ואם כן אין להחמיר בו, וכן נtag הגראי"ז מברиск (מנועדים חומינס חי"ח על סי' פט לתקוע מסמורים ברפנות הסוכה, אף על פי שהם חי המעד של הסכך, וכן הקיל בהה הגאון מטשעבן) ארחות רבנן ר' ר'ו, ואחות סברת החוזיא שהקנה שעלו מונה הסכך נחשב בסכך, כתוב הארשאי אויערבך (שם) שכון שהקנה המעניין את הסכך מוחבר בנטטומים ופטול לטיכור, אינו מחשב בסכך, וכן טען הגראי"ז אלישיב (שם) שכון שלא דונה לשם צל, אינו מחשב בסכך.

ובבואר סברת החוזיא, כתוב הגראי"ז קיבוטסקי (קטלות סוכה סי' יי' טפין שעראים דבריו, ציריך לומר שהגנא' שחייב רשות השופר מעמיד דמעמיד לא הבשר אלא בשחונת הקנה שחייב את הסכך על גבי הדופן לאווכו צבלי לבולט ממנה החוזיה על גבי אויר החופה), שבאותן והמעמיד אין מצל על הסוכה ואינו משמש בסכך ולפיכך הותר להעמיד, מה שאנן אין שהקנה מונה לרוחב הסוכה מחשב בסכך וכן דעת הגראי"ז קרליין (חות שני סוכות עמי גזירה). אבן הגראי"ז אויערבך (שurity מנוחה שלמה שם) כתוב שבאוון והשהקנה מונה על הדופן לאווכו, אינו מוגיל להחשייב את הדבר כבונעדי דמעמיד אלא הוא מעמיד מכם, אין שהקלש בדאי אינו המעמיד האמתי של הסכך, וכן מחשב השופר עמלו זעם קר אין לבאר במג'א דברי הקחולות עיקט). והוסיף (הילכות שלמה סוכות פ"ח ארחות הלכה הע' גז) שכן הדין באופן ההפך שאט מונה ברול על גבי מחויצות או קורת העשיות ממן שאינו מחייב טומאה, מותר להעמיד עליו את הסכך, בין שאין מחשב המעמיד של הסכך, וכן דעת הגראי"ז אלישיב (הערות שם), ואשר האיש חיג' בכיה אותן מה שמנין 'מעמיד' אין להחמיר את הסכך אלא על גבי קורות עץ אשר בלעדין היה הסכך נופל.

מאידך, בקבוק החאים (סי' חרכו סי' מט) מבואר, שאם מונה טורה מתכת על גבי הסוכה, אפשר להניח עליו מקלות עץ ועליהם להניח את הסכך [כעת המשנ"ב שמעמיד דמעמיד מותחן]. אך שהסקה היה עמד על גבי הcosaוג בלעדיהם, וכן כתוב בכרף מקראי קורש (סוכות חי"א סי' כט) שיש צד לומר שי בך שנחיה קרש על גבי הדרב המקביל טומאה להחשייב סביר שאט מעמיד בדבר המקביל טומאה.

(2) ואף לקשרו את הסכך על ידי איזוקנים העשויים מפלסטיק, דעת הנrai קראליין (חות שני סוכות עמי ר'ו) שאסור. ולקשרו בדבר שאינו מחייב טומאה ממשעה שמותר, ואף על פי שמדובר בשעה"צ ל�מן (סי' תרג' סי' ח) שאין להחמיר את הסכך לסוכה על ידי מסמירים מושום שנחפה על ידי בר להיווד דירת בкус, ביאר הגראי"ז קרליין (פטקי שמותר עמי ל') שבקשיות הסכך בחוט אין חשש, כיון שאין הדרך לבנות בית על ידי קשיהה בחוטים. מאידך דעת הגראי"ז אלישיב (אשר האיש חיג' בכיה אותן ל') שאין להחמיר את הסכך למוקומו על ידי קשירתו בחבל, אלא קשורו באופן רפו, או יתחזק על ידי קשירתו או על ידי כריבת החבל בלבד.

שענ"צ סי' מט

ארכנינגןאל ופרידמןזיס (ט').

(2) ופסול זה האם הוא מההתורה או מדורבן, כתוב בשוויין שלמה (חי"א סי' מה דיה שוב אחר השעיקר סביר הקרבן נתגאל שפיטול מן התורה, והrush"ש (סוכה יט' ב) והבכורי יעקב (ס"ט טה) חילקו כתבו שהוא מדורבן. דעת הגראי"ז אלישיב (הערות סוכה ג' ב סוף דיה אט) שברר זה הוא לא כוראה מהלכה וראשנים. המשך במילואים עמוד 65

[משוויב סי' קכח]

להצעיר ספקה, נאכלו נשבורו?).

(19) אמנם, לעיל (ס"ק י) כתוב שבעת הדחק אפשר לסכך במרא ומגיפה נשבח (זראה מה שכתבנו שם). אכן, אין שכתב לעיל (ס"ק ב) שבדיעבד בלאו וכי יש להקל בדין ימעמיד, יש לומר שכונתו אכן היא רק לענן לכתילה.

ומובואר ברבבי, שהעמיד את הסכך דבר שאינו פסול לטיכוך אלא מדרבן כמורא ומוניפה, אסורה. אמנם, ביהיל ל�מן (סי' תרל סי' דיה כל') כתוב שਮותר להעמיד בדבר שפסול לטיכוך מדרבן, ומירורו מביאור הרב"א שם (ס"ק א) בשם הדיטביא (סוכה יב, א דיה וכלה), וראה דבריו בפרק בא, ב דיה וחדר. והפמ"ג (אי"א סי' ק) הספק בדבר ולפיכך כתוב שאין להעמיד את הסכך על טר רחב ארבעה טפחים. והבכורי יעקב (ס"ק יז) נחלה על דבריו ובכתב שכון שהחיסרן של מעמיד בדבר המקביל טומאה הוא רק מושם גזירה שמאו סכך בת, אין לאסור להעמיד בנסה, שאינו אסור אלא מושם גזירה. שעין גוזרים גזירה לגזירה. ולמעשה, בחוזיא (אריח סי' קג' סי' ב) משמע שאסורה להעמיד בדבר שפסול מדרבן [שבכתב שכך הנסרך על דבר המקביל טומאה, נעשה סכך פסול אלא מדרבן]. וכן בשוויין העלון, הרי בודאי לא נעשה סכך פסול אלא מדרבן). וכן בשוית אגרות משה (אריח האג סי' עה) לא יכול להעמיד על דבר שפסול מדרבן אלא בשיהה עד צירוף להתייר זרואה קהילת יעקב סוכה סי' יז אות ב). מאידך, הגראי"ז אויערבך (שוית מנוחה שלמה תניא סי' נה) והגראי"ז קרליין (חות שני סוכות עמי ר'ו) נקטו להתייר.

[משוויב סי' קכח]

הכלוניאוות כמעמידים למקפקידים (למקפקידים) וכרכ, ספק עצמו בראב' הנקבל טמאל (ט').

(20) ובדין זה של ימעמיד דמעמיד, נחלה החוזיא (אויח סי' קמג סי' ב) וככתב שרינו שהיה לדין ימעמיד, ויש להחמיר לכתילה שלא להעמיד בו, ולפיכך אין לתוקע מסמירים בקרים שמחזיקים את הסכך, ואין להחשייב מעמיד דמעמיד אלא כשהוא משמש בקרע, בגין אילן שהעמידו על גבירו סוכה שייע ליעיל (סי' תרוכח סי' ג). והוכחה כן מדרבי הרובין (מלחמות הי' סוכה ג' א) שכתב שהבדור המקביל טומאה משמש בקרע מותר להעמיד עליך מעמיד, ולא כתוב שבאופן זה יש חידוש שכח העמיד משמש בקרע הרי הוא מודע וכל מעמיד דמעמיד וככל מעמיד דמעמיד מותה, ומוכח שלא החשייב בזה. והוסיף החוזיא שכן מסתבה, שכן שהקנה שמויה מתחת לסכך נמצוא במקום שמסכך על הסוכה, הרי הוא שמויה מתחת לסכך, ולפיכך אסור להעמיד אף אותו דבר המקביל טומאה, כשם שאסורה להעמיד את הסכך הכשה, ועוד הוסיף שבראיות לדבריו (זראה בספר זבור לדור עמי' שבב') מה שאמר החוזיא בענין זו). וככתב בשוויין מנוחה שלמה (תניא סי' נה) שלדעת החוזיא אף מעמיד דמעמיד רבעמיד אסור.

מאידך, הגראי"ז אויערבך (שם) בתב שבחידוש הריטב"א (שם כא, ב) כתוב בפירוש שכונת הרובין בתרוצו חיא שמעמיד דמעמיד מותה, ואף מסבואר נראה שאין חישש במעמיד דמעמיד המקביל טומאה שיטעו ויחשייב שמויה לסכך בו, אין שאינו מעמיד את הסכך עצמה, וכן טען הגראי"ז אלישיב (הערות סוכה כא, ב) (ז"ק הшибיו על שאיר ראיות החוזיא). והוסיף הגראי"ז אלישיב, שהרבבה ראשונים לא חמיירו אף במעמיד עצמה מבואר בשעה"צ ל�מן (סי' תרל סי' ס) זרואה חוזיא שם (ס"ק א) שדן להקל במעמיד מותם זה, ומוחמת שפיטול מעמיד איטו אלא גזירה דרבנן). ואף לדעתו שהחמיירו זהה לכתילה, כתבו המגיא (ס"ק ט) הגראי"ז

מילואים הלוות סבה סיון תרכט המשך מעמוד קודם

דבר המקובל טומאה, דעת החזירא (ארחות רבינו חיב עמי ריח) שאיתן צירק לחזרו ולאכול בסותה אחרת. וכן מי שוחלך לבייה חמיין, סבר סוכתו עמדו על ידי דבר הפשט לטיבור, דעת הגראי קרליין (חוט שי סוכות עמי ריט) שמותר לו לאכול שם.
ומשם בר מיש מקפיד על דין ימudem, ובגלו שדש לו קושי מסויים רואה להקל דעת הגראי קרליין (שם) שאיתן צירק התורה טריים, כוון של דעת בן החමיר, שבמקרים שיקשה עליו ויקד בדרכו.

סוכות עמי ריח שאסור להפחח אבן על גבי הסבר ברי להעמידה, שאינה דומה לכוטל אבניות.

(17) משמעו שם כבר העמיד את הסבר על נבי דבר המקובל טומאה אין צירק לטטור אותו [זכן משבוג מוחשי אדם (כל קמו סיל) שכטב כלשון זה], וכן מפורש בשיער הרוב (ס"ג), וכן צידם הבכורי יעקב (ס"ג) תרבח ס"ק ה). נראה ארכות ובת (ח"ב עמי ריט) בשש החזירא.
(18) וכן מי שאכל בלילה הראשון בטוכה שהסביר שלא עמד על ידי

הלוות סבה סיון תרכט המשך מעמוד 178

(יוזד סי' קטן ס"ק נא ד"ה ועיין בא) כתוב בשם שווית ויתר יצחק (ס"ג) לענין מי שעשה את סוכתו סמוך לאילן מאכל, ואחד מענפיו נועה על הסוכה ופоловל אותה, שמותר לקוטצו מושב שהוא צורך מצווה, ומסום שאיתנו קוץץ את כל האילן אלא ורק את ענפיו.
(24) וגם קוצר לשם סיכור, אך בעדעתו לאכול את הפירות לאחר החג, כתוב החזירא (ארוח סי' קנו על סי' זה ד"ה סוכה) שנראה שהидיות מצטרפות עם האוכל, כוון שלא ביטל מלמשן לאוכל לעלפם.
[משנ"ב ס"ק לא]

קד"צ שוחטבש מן הקבושאה⁽²⁵⁾ וכו', על קק"ש גוורת י"זות⁽²⁶⁾.
(25) החזירא כתוב (ארוח סי' קנו על סי' זה וה"ה ובקצתן) שבברבים המפורשים במנונה שהיר שלהת היא בשישור מסדרם (ונראה מס' עוקצן פ"א מג' לבני ענבים ותבוריים, ובחוירא שם לבני תנאים), לא הדוחקן המכאי לדחמייר להחשייב את כל הגבעול כד. רעל ק כתוב שבשבוליטים אין להחמייר, כיוון שמנזרש בששיה (עוקצן שם) שהיר שלחן היא בשישור שלשה טפחים.

(26) ואך שמנזר במנונה (עוקצן שם מ"ה) שאין ד"ל לאכאל הקטן מפלל, כתוב החזירא (שם ד"ה כתוב) שלבירות יש י"ד בזיה. ולמענה, כתוב החזירא (שם) שיתכן שהיר ששה על מנת לחפריד את האוכל מהודאות נחשבת במנונה המבלטן מחרות יdotot, בזיה שאק רצונו שיישמשו לריריות הנשאריות, מיפוי ספק זה יש להקל ללקר בהן, כיוון שיש לגבניה שברוב השבולים חדש לא נשארו גורירים, ובבפט שבסידיות השבולים או רוסות יותר משלשה טפחים, יש לעזרך את השיעור העודף גל שלשה טפחים להזאת אין בזיה אוכל כלל, ובכך יהויה וזה הסבר מדבר שאיתן מכבול טומאה.

[משנ"ב ס"ק ל]
ואך קצרים לסכוק⁽²⁷⁾, הינanim מצטפפים עם הפס' ה' (ס"ג)
(28) וכן שאמור לקוצץ עץ מאכל, מבואר בוגו' (בבא קמא צא, ב) וכן נפסק להלכה ברובמים (פ"ז מהל' מלדים הי'ח), כתבו בשווי בית יצחק (י"ד ח'יא סי' קמב' אות ב) ובשותות דובב מושרים (ח'יא סי' קל' אות ב) בשם הפטים יפות (דברים פ' שופטים ד' ר' כי, פ"כ פסוק י'') שעבור מנות סוכה מותר, מבואר בפסק במחמיה (ח' טו) שקוצץ עץ זית בשיל סוכת, ומשם שקוציצה זו מעשתה עבר מוצה ולא בדרך השחתה, וכן מבואר בשווי בית יצחק (ח'יא סי' עז) שמותר לקוצץ אילן עבו' דבר מצווה, וכן כתוב בשווי בית יצחק (ח'יא סי' זט) שבשם הפירות תואר (ס"ג כח ס"ק כח).

ולענין קוצעת ענף אחד מעץ מאכל, כתוב המשנה למילך (פ"ז מהל' איסור מבהה היג ד"ה ודע שהרב) שמותר אף שלא לצורך מצווה, שכן אסור אלא בקוצעת עץ שלם, אך לא בקוצעת ענפים בלבד, בשווי בית יצחק (שם) כתוב שמנזר און גראה בן, כיוון שלמעשה משחית עף המגדל פירוט, אך בשווי הור צבי (או"ח ח'יב סי' קא) תירין שבזון שהרינקה מתפשטה לשער הענפים, אין קוצעת עף אחד נחשבת כהחתה גמורה. אכן, להלכה בתב הגדי"ש אלישיב (קובץ תשובות ח'יב סי' מ) שדעת רב הפוסקים הוא שקוצעת עף מאיין אסורה (שלא לווך מוץוה).

אכן למשעה, כתוב בשווי הור צבי (שם) שאך שיש להקל לענין קוצעת ענפים לסבר מן הזין, גם מושם שקוצצים לצורך מצווה, וגם מושם שאין קוצצים אלא את הענפים, מומי למעשה יש לומר לבורי לקוצצם, ולפרש שאיתן רואה שימושה את המשעה בשליחותו. והדרבי תושבה

הלוות סבה סיון תרל המשך מעמוד 182

הרין צירק שתהיה הורפן השנהה שבעה טפחים ממש שלא על ידי לבזה.

[משנ"ב סי' ק]

לענין קנים בזיה מארבעה ותחות⁽²⁹⁾ וכו', ושלמות⁽³⁰⁾.

(8) אמנם, החזירא (ארוח סי' עה ס"ק יט) הקשה על זה, שהרי אין צירק בסוכה חזוף וברישת כלל, וכן תיפסל הסוכה כשמוקפת קנים מושלש רוחות ואין צירק בה אלא קנים ברוח הריביעית, וכבר הקשה בן הבית מאיר (כאן), ותרין בשווי שבת הלוי (ח'יט סי' קמ' אות ג' שביבק

שבעה טפחים, וזה נחשבת כדוון השלישית), וזה יפסל' המחייב את הורפן כיילו מתארכת לא נאמר אלא על הורפן השלישית ושלך בטפיק בה טפה, בין שוריא מתארכת. אכן לענן טובה קונה שרוחבה שבעה טפחים, כתוב (שם סי' יט) שלדעת חות' (סוכה ט', ב' ד"ה בבחו) הורפן של ארבעה טפחים העומדה בריוחק פחות משלשה דפנות זו אצל זה, ואין צירק להחני ברוח השלישית ורפן שלמה, אלא די בדורפן טפה בריוחק פחות משלשה טפחים [מהorzoon שבקצה הרוחה השניה] וצורת הפתחה [זכן נקט הבכורי יעקב (ס"ק ט) להלכה], ולדעת

